

АЛЧНИКЪТЪ И ЗАВИСТНИКЪТЪ.

(Срѣдновѣковна приказка — за дѣца и юноши).

Господа, до сега азъ ви приказвахъ лъжи. Ето най-сетнѣ ще ви кажа едно истинско приключение, защото разказвачъ, който знае да разказва само приказки, не заслужава да се появява въ палата на голѣмцитѣ. Ако разбира своя занаятъ, той трѣбва да поразмѣси своитѣ историйки, и, между двѣ зелени

да се погрижи да прокара една узрѣла. Такава е моята, за която ви гарантирамъ, че е истинска.

Има нѣщо повече отъ около сто години, когато живѣеха двама другари, двамина доста нечестиви люде. Единътъ отъ тѣхъ бѣше алченъ, и нищо на свѣта не можеше да го насити, а другия бѣ завистникъ, и умираше отъ мъка, когато видѣше, че нѣкои хора добруватъ. Омразенъ човѣкъ е завистникътъ, защото той ненавижда цѣлия свѣтъ; но другиятъ е още полошъ, азъ мисля, защото алчността е като жаждата; тя кара да заемашъ безъ мѣра, тя те кара да измисляшъ лъжливи срѣдства, и тя те прави несправедливъ и измамникъ.

Алчникътъ и завистникътъ, понеже си приличатъ, другаруваха и често излизаха заедно да се разхождатъ. Веднажъ, когато правѣха заедно една разходка, срѣцнаха въ едно поле свети Мартина. Светецътъ, още щомъ ги съгледа, разбра тѣхнитѣ порочни наклонности и нечистото имъ сърдце. Ала при все това той вървѣ съ тѣхъ заедно малко безъ да имъ каже кой е. Но, като стигна до едно мѣсто, кждѣто пѣтътъ се раздвояваше, Свети Мар-

тинъ имъ събщи, че ще ги остави; послѣ, като имъ се обади кой е, той прибави — за да ги опита: „Искамъ да се ублажавате, че сте ме срѣцнали. Нека единъ отъ васъ ми поиска единъ даръ, и азъ веднага ще му го дамъ; но това ще бѣде съ условие, че другия, който нищо нѣма да поиска — ще получи двойно“.

Алчникътъ, въпрѣки всичкото желание що имаше да изкаже едно великолѣпно желание, обѣща си да мълчи, за да получи два пѣти повече. Той подбуждаше своя другаръ да говори. „Хайде, добрий приятелю, искай безъ страхъ, защото си сигуренъ, че ще получишъ: отъ тебъ зависи да бѣдешъ богатъ прѣзъ цѣлия си животъ; да видимъ да ли знаешъ да пожелавашъ“. Другиятъ — завистникътъ, който би умрѣлъ отъ мъки ако другарътъ му получи нѣщо повече отъ него, не желаше, наистина, да иска отъ светеца нѣщо въ тая минута. Поради това и двамата останаха дълго врѣме нерѣшителни. Но първиятъ, когато разяждаше жаждата да има, заплаши своя другаръ да го набие, ако не говори.

„Е добръ! Азъ ще искамъ, отговори завистникътъ въ гнѣвъ, но на мѣсто да спечелишъ, ти ще се разкайвашъ“.

Тогава той поиска да изгуби едното си око за да изгуби другарътъ му и двѣтъ. Неговата молба бѣ чута още на минутата, и всичко каквото спечелиха отъ добрата воля на светеца бѣ единътъ да остане съ едно око, а другиятъ съвсѣмъ слѣпъ.

Злото иде справедливо за лошитѣ; и ако нѣкой би пожелалъ да оплаква послѣднитѣ, азъ моля светого Мартина и нему да му изпрати толкова.

Отъ френски прѣведе Г. П.